VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (otrā palāta)

2016. gada 13. septembrī*

Šķīrējklauzula — Līgums par elektroenerģijas piegādi CNT(2009) Nr. 137 — Parlamenta maksājamā reģionālā iemaksa, ko prasītāja veikusi Galvaspilsētas Briseles reģionam un kas aprēķināta, pamatojoties uz Parlamentam pieejamās elektroenerģijas jaudu — Līgumiskā pienākuma neesamība — No piemērojamām valsts tiesību normām izrietoša pienākuma neesamība

Lieta T-384/15

EDF Luminus, Brisele (Beļģija), ko pārstāv *D. Verhoeven* un *O. Vanden Berghe*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *L. Darie* un *P. Biström*, pārstāvji,

atbildētājs,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Clotuche-Duvieusart* un *I. Martínez del Peral*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, pamatojoties uz LESD 272. pantu, piespriest Parlamentam samaksāt prasītājai summu EUR 439 672,95 apmērā un procentus, kas atbilst reģionālās iemaksas summai, kuru tā ir samaksājusi Galvaspilsētas Briseles reģionam un kura tika aprēķināta, pamatojoties uz Parlamentam pieejamo elektroenerģijas jaudu.

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Reibeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents) un L. Madise [*L. Madise*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

Par Savienības tiesībām

1 Saskaņā ar LESD 343. pantu un EAEK līguma 191. pantu Eiropas Savienībai un Eiropas Atomenerģijas kopienai dalībvalstu teritorijā ir piešķirtas privilēģijas un imunitāte, kas ir vajadzīgas, lai pildītu to pienākumus atbilstoši nosacījumiem, kuri paredzēti 1965. gada 8. aprīļa Protokolā par privilēģijām un imunitāti Kopienās, kas sākotnēji bija pievienots Līgumam par vienotas Eiropas Kopienu Padomes un vienotas Eiropas Kopienu Komisijas izveidi (OV 1967, 152, 13. lpp.) un vēlāk Lisabonas līgumam, LES un EAEK līgumam (turpmāk tekstā – "protokols").

2 Protokola 3. pantā ir noteikts šādi:

"Savienība, tās aktīvi, ieņēmumi un citi īpašumi ir atbrīvoti no visiem tiešajiem nodokļiem.

Ja vien tas iespējams, dalībvalstu valdības veic attiecīgus pasākumus, lai atlaistu vai atlīdzinātu netiešo nodokļu vai tirdzniecības nodokļu summas, kas iekļautas kustama vai nekustama īpašuma cenā, ja Savienība savai oficiālai lietošanai izdara lielus pirkumus, kuru cenā ietilpst šādi nodokļi. Šos noteikumus tomēr nepiemēro tā, lai to darbība Savienībā izkropļotu konkurenci.

Nekādus izņēmumus neparedz nodokļiem un nodevām, kas ir maksājumi par sabiedriskiem pakalpojumiem."

Par Beļģijas tiesībām

3 Galvaspilsētas Briseles reģiona (Beļģija) 2001. gada 19. jūlija Rīkojuma par Galvaspilsētas Briseles reģiona elektroenerģijas tirgus organizāciju (2001. gada 17. novembra *Moniteur belge*, 39135. lpp.; turpmāk tekstā – "Rīkojums par elektroenerģiju") 26. pantā bija paredzēts:

"1. No fiziskām vai juridiskām personām, kurām ir piegādes licence, kas izsniegta atbilstoši 21. pantam (turpmāk tekstā – "maksātājs"), tiek iekasēts ikmēneša maksājums.

[..]

3. Maksājums tiek aprēķināts, pamatojoties uz elektroenerģijas jaudu, kas, izmantojot tīklus, pieslēgumus un tiešās 70 kV un mazāka sprieguma elektropārvades līnijas, darīta pieejama tiesīgajiem galalietotājiem patēriņa vietās, kuras atrodas Galvaspilsētas Briseles reģionā. Attiecībā uz klientiem, kas izmanto augstspriegumu, jauda, kura ir darīta pieejama, ir pieslēguma jauda. Tā ir vienāda ar kVa izteiktu maksimālo jaudu, kas tiem darīta pieejama, pamatojoties uz līgumu par pieslēgumu. Ja līgumā par pieslēgumu tā nav minēta vai arī izmantotā jauda pārsniedz maksimālo jaudu, kas darīta pieejama saskaņā ar līgumu par pieslēgumu, pieslēguma jauda ir vienāda ar kVa izteiktu maksimālo jaudu, kura tikusi izmantota iepriekšējos trīsdesmit sešos mēnešos, to reizinot ar koeficientu 1,2.

[..]

4. Reizi mēnesī iekasējamais maksājums ir 0,67 EUR/kVa par augstspriegumu.

[..]

Šī summa ik gadu tiek pielāgota [Beļģijas] Karalistes patēriņa cenu indeksam. [..]

5. Valdība nosaka šā panta īstenošanas pasākumus. Tā it īpaši var noteikt pienākumu sadales sistēmas operatoram, elektroenerģijas reģionālās pārvades tīkla operatoram un tiešo līniju lietotājiem sniegt tai maksājuma iekasēšanai lietderīgus datus.

Valdība var noteikt pienākumu sadales sistēmas operatoram nosūtīt maksātājiem uzaicinājumu samaksāt maksājumu. Uzaicinājumā tiek iekļauta it īpaši norāde uz finanšu gadu, aprēķina bāzi, likmi, maksājuma samaksas termiņu un maksājuma samaksas veidu. Tomēr šā uzaicinājuma nosūtīšana vai nenosūtīšana nekādā veidā neskar maksātāju tiesības un pienākumus.

6. Maksājums tiek atgūts un piedzīts, ievērojot 1992. gada 23. jūlija Rīkojuma par reģionālo nodokli, kas jāmaksā apbūvētu nekustamo īpašumu iemītniekiem un lietu tiesību īpašniekiem saistībā ar dažiem nekustamajiem īpašumiem, VI nodaļā paredzētos noteikumus. Tomēr maksājuma samaksas termiņš tiek noteikts atbilstoši šā panta 3. punktam.

[..]"

Tiesvedības priekšvēsture

4 Eiropas Parlaments 2009. gada 10. jūlijā parakstīja līgumu ar atsauces numuru CNT(2009) Nr. 137 (turpmāk tekstā – "līgums") par to, ka prasītāja *EDF Luminus* piegādās zaļo elektroenerģiju tā ēkām, kas atrodas Galvaspilsētas Briseles reģionā. Līgums stājās spēkā dienā, kad prasītāja faktiski piegādāja elektroenerģiju, un tam bija jāpaliek spēkā divus gadus. Līgums tika pagarināts par vienu gadu, proti, līdz 2012. gada 31. jūlijam, 2011. gada 15. jūlijā parakstot pielikumu.

5 2011. gada 13. maija vēstulē prasītāja informēja Parlamentu, ka no šī brīža tai ir jāprasa tam samaksāt Rīkojuma par elektroenerģiju 26. pantā paredzēto maksājumu par elektroenerģijas piegādi (turpmāk tekstā – "iemaksa"), un turklāt lūdza to samaksāt ar atpakaļejošu spēku, sākot no līguma spēkā stāšanās dienas. Šo iemaksu, ko tā maksāja Galvaspilsētas Briseles reģionam kopš 2009. gada, līdz minētajam brīdim prasītāja nebija iekļāvusi rēķinā.

6 Pēc Parlamenta atteikuma apmierināt šo lūgumu prasītāja regulāri nosūtīja tam divu veidu rēķinus – vieni attiecās tikai uz iemaksu, citi – uz neapstrīdētiem elementiem saistībā ar elektroenerģijas piegādi. Parlaments samaksāja otra veida rēķinus, atsakoties samaksāt pirmā veida rēķinus.

7 Pēc atkārtota lūguma segt iemaksu un atkārtota atteikuma to izpildīt prasītāja cēla šo prasību.

8 Prasītāja arī cēla prasību *Tribunal de première instance francophone de Bruxelles* [Briseles franciski runājošās daļas Pirmās instances tiesā], lūdzot Galvaspilsētas Briseles reģionam atlīdzināt tās samaksātās iemaksas summu.

9 Turklāt Eiropas Komisija 2014. gada 4. aprīlī cēla prasību pret Beļģijas Karalisti par pienākumu neizpildi saskaņā ar LESD 258. pantu. Ar 2016. gada 14. janvāra spriedumu Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4) Tiesa ir nospriedusi, ka, nepiešķirot Savienības iestādēm atbrīvojumu no iemaksas, kas noteikta ar Rīkojuma 26. pantu, un atsakoties atlīdzināt Galvaspilsētas Briseles reģiona iekasēto iemaksu, Beļģijas Karaliste nebija izpildījusi pienākumus, kas tai ir noteikti protokola 3. panta otrajā daļā.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība

10 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— piespriest Parlamentam tai samaksāt summu EUR 439 672,95;

— piespriest Parlamentam tai samaksāt līgumiskos procentus par šo summu no rēķinu iekasējamības brīža;

— piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

11 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai:

— atzīt šīs prasības priekšmeta zudumu pēc 2016. gada 14. janvāra sprieduma Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4) pasludināšanas;

— pakārtoti – noraidīt prasību kā acīmredzami nepamatotu;

— nospriest, ka Galvaspilsētas Briseles reģionam ir jāatlīdzina prasītājai prasītā summa;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Prasītāja precizē, ka tā ir iesniegusi prasības pieteikumu, "ciktāl *Tribunal de première instance francophone de Bruxelles* uzsāktajā tiesvedībā [tā] nevarēja panākt Galvaspilsētas Briseles reģionam veiktās [iemaksas] atlīdzināšanu".

13 Komisija iesniedza pieteikumu par iestāšanos šajā lietā Parlamenta prasījumu atbalstam. Ar Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētāja 2016. gada 16. februāra rīkojumu tai tika atļauts iestāties šajā lietā Parlamenta prasījumu atbalstam.

14 Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 69. panta c) punktu nolēma apturēt tiesvedību līdz brīdim, kad tiks pasludināts nolēmums lietā C-163/14, Komisija/Beļģija. Tiesvedība tika atsākta 2016. gada 14. janvārī brīdī, kad šajā lietā tika pasludināts spriedums.

15 Parlaments savu iebildumu rakstu Vispārējā tiesas kancelejā iesniedza 2016. gada 22. martā. Šajā rakstā tas it īpaši atsaucās uz 2016. gada 14. janvāra spriedumu Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4).

16 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Vispārējā tiesa aicināja prasītāju un Komisiju iesniegt savus apsvērumus par to, kādi secinājumi šajā lietā ir jāizdara no šī sprieduma. Tās iesniedza savus apsvērumus noteiktajā termiņā.

Juridiskais pamatojums

17 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 126. pantu, ja tās kompetencē acīmredzami nav izskatīt un izlemt attiecīgo prasību vai ja prasība ir acīmredzami nepieņemama vai acīmredzami juridiski nepamatota, Vispārējā tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma jebkurā brīdī var lemt ar motivētu rīkojumu, neveicot turpmākas procesuālas darbības.

18 Šajā lietā Vispārējā tiesa uzskata, ka lietas materiāli ir pietiekami skaidri un ka nav jāveic turpmākas procesuālas darbības.

19 Vispirms ir jāizskata Parlamenta prasījumi par to, lai Vispārējā Tiesa lemtu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas.

Par prasību izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas

20 Parlaments, pamatojoties uz 2016. gada 14. janvāra spriedumu Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4), lūdz izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas. Tas apgalvo, ka saskaņā ar šo spriedumu iemaksas, kuras Galvaspilsētas Briseles reģions ir nepamatoti iekasējis, būs obligāti jāatlīdzina prasītājai, tādējādi šo iemaksu summas neesot jāprasa samaksāt Parlamentam.

21 Jāatgādina, ka šajā tiesvedībā, kas uzsākta uz līguma pamata starp Parlamentu un prasītāju, pēdējā minētā lūdz piespriest Parlamentam samaksāt tai, pirmkārt, summu, kas atbilst iemaksām, kuras tā veikusi Galvaspilsētas Briseles reģionam un kuras tika aprēķinātas, pamatojoties uz elektroenerģijas jaudu, kas saskaņā ar līgumu tika darīta pieejama Parlamentam, un, otrkārt, šai summai piemērojamos līgumiskos procentus.

22 Pat pieņemot, ka tas, ka Galvaspilsētas Briseles reģions, kas nebija nedz šīs lietas dalībnieks, nedz arī līgumslēdzēja puse, veiktu to summu atlīdzināšanu prasītājai, kuras pieprasa prasītāja, var ļaut secināt intereses celt prasību zudumu šajā tiesvedībā, tomēr katrā ziņā ir jākonstatē, ka Parlaments un Komisija nedz pierāda, nedz apgalvo, ka prasīto summu atlīdzināšana, tostarp līgumisko procentu samaksa, tika veikta vai ka prasītāja šī iemesla dēļ varētu izvirzīt prasījumu pret Galvaspilsētas Briseles reģionu. Šāds prasījums varētu izrietēt, piemēram, no *Tribunal de première instance francophone de Bruxelles* sprieduma, kas tiktu pasludināts par prasību, ko tajā cēlusi prasītāja (skat. šī rīkojuma 8. punktu). Tādējādi saistībā ar atbildi uz 16. punktā minēto organizatorisko pasākumu 2016. gada 10. maijā iesniegtajos apsvērumos prasītāja apgalvo, ka šajā dienā Galvaspilsētas Briseles reģions "atteic[ās] tai atlīdzināt strīdīgās iemaksas, neraugoties uz pasludināto spriedumu C-163/14".

23 Pakārtoti ir jānorāda, ka, lai arī Tiesa 2016. gada 14. janvāra spriedumā Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4) ir nospriedusi, ka, nepiešķirot Savienības iestādēm atbrīvojumu no iemaksas, kas izveidota ar Rīkojuma par elektroenerģiju 26. pantu, un atsakoties atlīdzināt iemaksas, ko Galvaspilsētas Briseles reģions tādējādi bija iekasējis, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi protokola 3. panta otrajā daļā paredzētos pienākumus, Rīkojums par elektroenerģiju ir spēkā iepriekš minētajā redakcijā līdz brīdim, kamēr Beļģija nebūs izpildījusi šo spriedumu. Taču Parlaments nav sniedzis nevienu pierādījumu, kas ļautu secināt, ka piemērojamās tiesības šajā dienā būtu tikušas grozītas.

24 No iepriekš minētā izriet, ka šīs prasības priekšmets nav zudis, ciktāl nav zudusi prasītājas interese celt prasību, tādējādi Parlamenta celtā prasība par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas ir jānoraida.

Par prasības pamatotību

25 Lai pamatotu savus prasījumus, kas iesniegti uz LESD 272. panta pamata, prasītāja izvirza trīs pamatus, no kuriem pirmais ir balstīts uz to, ka Parlaments nav izpildījis savus līgumiskos pienākumus, otrais pamats – uz Rīkojuma par elektroenerģiju tiesību normu neievērošanu, un, visbeidzot, trešais pamats – uz vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

Par pirmo pamatu

26 Prasītāja apgalvo, ka saskaņā ar līgumu tā drīkst prasīt Parlamentam samaksāt iemaksu.

27 Vispirms ir jānorāda, ka līgumā nav paredzēts, ka Parlamentam ir jāmaksā iemaksa. It īpaši uz to nav nekādas atsauces līguma 2. pielikumā, kurā minēti elektroenerģijas piegādes cenu aprēķināšanas noteikumi.

28 Turklāt saskaņā ar līguma 3. panta 3.2. punkta noteikumiem "cenas nosaka, ņemot vērā Eiropas iestāžu atbrīvojumu no muitas nodokļiem, netiešajiem nodokļiem un tirdzniecības nodokļiem, it īpaši pievienotās vērtības nodokļa (PVN)".

29 Līguma 3.2. punktā ir arī precizēts, ka "reģionālie un federālie nodokļi, maksas un citi maksājumi nevar tikt iekļauti rēķinos".

30 Tātad var secināt, ka Parlamentam līgumā nav noteikts pienākums maksāt prasītājai iemaksu, kas tika aprēķināta, pamatojoties uz elektroenerģijas jaudu, kas tam bija darīta pieejama saskaņā ar līgumu.

31 Jāpiebilst, ka saskaņā ar līguma 19. pantu minēto līgumu "regulē Beļģijas likumi, un tas tiek piemērots un interpretēts saskaņā ar šiem likumiem gadījumā, ja šo jautājumu nereglamentē [Savienības] tiesību akti, tostarp finanšu regula". Tādējādi līguma noteikumi vispirms ir jāinterpretē saskaņā ar Savienības tiesībām.

32 Taču 2016. gada 14. janvāra spriedumā Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4, 39. punkts) Tiesa nosprieda, ka iemaksas ir jāuzskata par netiešajiem nodokļiem, kas minēti protokola 3. panta otrajā daļā.

33 Tādējādi atsauce līgumā, it īpaši tā 3.2. punktā, uz "netiešajiem nodokļiem" ir jāsaprot kā atsauce uz iemaksu. Tas apstiprina, ka līgumslēdzējas puses bija vienojušās, ka Parlaments ir atbrīvots no tās samaksas.

34 Jāiebilst, ka 2011. gada 15. jūlijā noslēgtais pielikums nekādā ziņā neskar līgumslēdzēju pušu pienākumus attiecībā uz iemaksas veikšanu.

35 Secinājumu, kuru Vispārējā tiesa ir izdarījusi šī rīkojuma 33. punktā, nevar atspēkot citi prasītājas minētie argumenti.

36 Pirmkārt, tas, ka līguma 8. panta "Noteikumi par nodokļiem" 8.1. punktā ir noteikts, ka "tikai līgumslēdzēja puse ir atbildīga par tai piemērojamo noteikumu par nodokļiem ievērošanu", neļauj secināt, ka Parlamentam ir pienākums veikt iemaksu savam līgumpartnerim, proti, prasītājai.

37 Otrkārt, ņemot vērā līguma vispārējo sistēmu un it īpaši iepriekš minētos 3.2. punkta noteikumus, līguma 2. pielikuma 2. punktā minētā atsauce uz "izplatīšanas" cenas palielinājumu neļauj secināt, ka Parlamentam ir pienākums veikt iemaksu savam līgumpartnerim, proti, prasītājai.

38 No iepriekš minētā izriet, ka pirmais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

Par otro pamatu

39 Prasītāja apgalvo, ka Parlamentam ir pienākums viņai pārskaitīt iemaksu saskaņā ar Rīkojuma par elektroenerģiju 26. panta noteikumiem.

40 Jākonstatē, ka, lai arī Rīkojumā par elektroenerģiju ir noteikti elektroenerģijas piegādātāju nodokļu maksāšanas pienākumi attiecībā uz valsts pārvaldes iestādi – Galvaspilsētas Briseles reģionu, tajā nav paredzēts pienākums galapatērētājam veikt iemaksu savam elektroenerģijas piegādātājam. Tādējādi prasītāja nevar atsaukties uz to, ka Parlaments nav izpildījis šo pienākumu.

41 Jānorāda, ka šis konstatējums nav pretrunā secinājumam, saskaņā ar kuru nodokļu režīms attiecībā uz iemaksu ir izveidots un noteikts ar mērķi to pārnest uz galapatērētāju (spriedums, 2016. gada 14. janvāris, Komisija/Beļģija, C-163/14, EU:C:2016:4, 48. punkts). Proti, ir jānošķir, pirmkārt, nodokļu režīma mērķi un, otrkārt, saistoša pienākuma esamība, kas izriet no šī režīma, kura neievērošana

varētu izraisīt galapatērētāja līgumiskās, pat ārpuslīgumiskās, atbildības iestāšanos attiecībā uz savu elektroenerģijas piegādātāju. Ja nav šāda saistoša pienākuma, iemaksas pārnešana uz galapatērētāju ir atkarīga tikai no līgumiskajām attiecībām, kas tika noslēgtas starp piegādātāju un galapatērētāju.

42 Pat pieņemot, ka Rīkojumu par elektroenerģiju varētu interpretēt tādējādi, ka galapatērētājam ar to ir uzlikts pienākums veikt elektroenerģijas piegādātājam iemaksu, kas aprēķināta, pamatojoties uz tam pieejamo elektroenerģijas jaudu, pamats katrā ziņā būtu jānoraida.

43 Proti, tā kā Rīkojumā par elektroenerģiju nav paredzēts Savienības iestāžu atbrīvojums no iemaksas veikšanas, Tiesai 2016. gada 14. janvāra spriedumā Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4) bija jānospriež, ka Beļģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai noteikti protokola 3. panta otrajā daļā.

44 Taču, pamatojoties uz līguma 19. pantu, Vispārējai tiesai kā līgumā noteiktajai tiesai ir jāpiemēro valsts tiesības tā, kā tās piemērotu valsts tiesa.

45 Tādējādi, ņemot vērā 2016. gada 14. janvāra sprieduma Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4) *res judicata* spēku, Vispārējai tiesai nav jāpiemēro Rīkojums par elektroenerģiju, lai noteiktu Savienības iestādei pienākumu samaksāt iemaksu (par valsts iestāžu pienākumiem pēc analoģijas skat. spriedumu, 1972. gada 13. jūlijs, Komisija/Itālija, 48/71, EU:C:1972:65, 7. punkts).

46 Pat pieņemot, ka prasītāja ar šo pamatu ir vēlējusies vērsties pret Parlamentu saistībā ar ārpuslīgumisko atbildību, uz šādu argumentāciju nevar lietderīgi atsaukties, ceļot prasību atbilstoši LESD 272. pantam. Katrā ziņā iepriekš minēto apsvērumu dēļ pamatu var noraidīt, ja tas tiktu izvirzīts šajā nolūkā.

47 Turklāt secinājums, ko Vispārējā tiesa ir izdarījusi šī rīkojuma 40. punktā, nevar tikt apstrīdēts ar to, ka prasītājai esot bijusi jāveic iemaksa. Proti, šis apstāklis neietekmē Rīkojuma par elektroenerģiju noteikumu interpretāciju.

48 Šajā ziņā var norādīt, ka prasītājai, ja tā to uzskata par pamatotu, būs jālūdz valsts tiesai, kurā tā ir cēlusi prasību, lemt par to, vai atbrīvojums, kas Beļģijas Karalistei ir jāpiešķir Savienības iestādēm, nozīmē, ka arī elektroenerģijas piegādātāji ir jāatbrīvo no šādas iemaksas, ja to klients ir Savienības iestāde.

49 Visbeidzot, šī rīkojuma 40. punktā minēto secinājumu nevar atspēkot ar to, ka Parlaments un citas Savienības iestādes esot piekritušas veikt citiem elektroenerģijas piegādātājiem iemaksu. Proti, šis apstāklis, kas atkārtoti tiks izskatīts saistībā ar trešo pamatu, neietekmē Rīkojuma par elektroenerģiju noteikumu interpretāciju.

50 No iepriekš minētā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

Par trešo pamatu

51 Prasītāja apgalvo, ka Parlaments ir nepamatoti atteicies viņai veikt iemaksu, lai gan Savienības iestādes to esot samaksājušas *Electrabel*, citam elektroenerģijas piegādātājam. Šādi rīkojoties, Parlaments esot pārkāpis vienlīdzīgas attieksmes principu.

52 Jāuzsver, ka šajā lietā uz šo pamatu, kas nav balstīts uz to, ka Parlaments nav ievērojis līgumiskos pienākumus vai līgumam piemērojamās tiesības, nevar lietderīgi atsaukties (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 16. marts, *Hydrex*/Komisija, T-45/15, nav publicēts, EU:T:2016:151, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

53 Katrā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru nediskriminācijas vai vienlīdzīgas attieksmes princips, kas ir tiesību pamatprincips, aizliedz, ka līdzīgas situācijas tiek vērtētas atšķirīgi un dažādas situācijas tiek vērtētas vienādi, ja vien šādai attieksmei nav objektīva pamata (šajā ziņā skat. spriedumu, 1986. gada 8. oktobris, *Christ-Clemen* u.c./Komisija, 91/85, EU:C:1986:373, 19. punkts; skat. arī spriedumu, 2003. gada 8. janvāris, *Hirsch* u.c./ECB, T-94/01, T-152/01 un T-286/01, EU:T:2003:3, 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 Tātad šajā lietā prasītājai it īpaši ir jāsniedz pierādījumi, kas ļauj noteikt, ka prasītājas un *Electrabel* situācijas ir līdzīgas.

55 Šajā ziņā no ģenerāladvokāta P. Krusa Viljalona [*P. Cruz Villalón*] secinājumiem lietā Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2015:441, 19. un 24. punkts) izriet, ka ar *Electrabel* noslēgtajā līgumā bija paredzēts, ka Savienības iestādēm ir jāveic iemaksa. Prasītāja, kas savā prasības pieteikumā turklāt apstrīd arī dažus šo secinājumu punktus, nesniedz nevienu pierādījumu, kas ļautu apšaubīt šo apstākli.

56 Taču, kā minēts iepriekš (skat. šī rīkojuma 30. punktu), starp prasītāju un Parlamentu noslēgtajā līgumā nebija paredzēts, ka pēdējais minētais maksā iemaksu.

57 Tādējādi prasītājas un *Electrabel* situācijas nebija līdzīgas, jo līgumā, ko bija parakstījusi prasītāja, nebija paredzēts, ka Parlamentam jāveic iemaksa.

58 Apstāklim, ka prasītāja bija lūgusi Parlamentam veikt iemaksu, šajā ziņā nav nozīmes.

59 Pakārtoti ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošana ir jāsaskaņo ar tiesiskuma principa ievērošanu, saskaņā ar kuru neviens nevar sev par labu atsaukties uz attiecībā uz trešo personu pieļautu nelikumību (spriedums, 1985. gada 4. jūlijs, *Williams*/Revīzijas palāta, 134/84, EU:C:1985:297, 14. punkts). Tā kā prasība Savienības iestādēm veikt iemaksas ir pretrunā Savienības tiesībām, kā tas izriet no 2016. gada 14. janvāra sprieduma Komisija/Beļģija (C-163/14, EU:C:2016:4), šis pamats ir jānoraida.

60 No iepriekš minētā izriet, ka trešais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots. Tādējādi visi prasītājas prasījumi ir jānoraida.

Par Parlamenta iesniegtajiem prasījumiem saistībā ar prasību konstatēt faktu

61 Parlaments ir iesniedzis savus prasījumus, lūdzot Vispārējai tiesai konstatēt, ka "Galvaspilsētas Briseles reģionam ir jāatlīdzina prasītājai prasīto summu".

62 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka no Vispārējās tiesas kompetences saskaņā ar LESD 256. panta 1. punktu un LESD 272. pantu izskatīt prasību, kas iesniegta saskaņā ar šķīrējklauzulu, noteikti izriet tas, ka tās kompetencē ir arī izskatīt pretprasību, kas iesniegta tās pašas prasības ietvaros, kura izriet no līgumsaistībām vai fakta, kas ir pamatprasības pamatā, vai kurai ir tieša saikne ar saistībām, kas izriet no šī līguma (skat. spriedumu, 2014. gada 16. jūlijs, *Isotis*/Komisija, T-59/11, EU:T:2014:679, 265. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Tomēr šajā lietā Parlamenta celtajai prasībai nav saiknes ar līgumu, jo tā attiecas nevis uz līgumslēdzēju pušu savstarpējiem pienākumiem, bet iespējamiem Galvaspilsētas Briseles reģiona, kas nav līgumslēdzēja puse, nedz arī lietas dalībniece, pienākumiem pret prasītāju.

64 Tādējādi, balstoties uz šo prasību, kas celta uz šķīrējklauzulas pamata, Vispārējai tiesai nav kompetences izskatīt Parlamenta iesniegtos prasījumus.

65 Iepriekš minētais secinājums būtu jāizdara šo pašu iemeslu dēļ, arī ja tiktu nospriests, ka līguma 20. pantā iekļautā šķīrējklauzula, ņemot vērā tās formulējumu, saskaņā ar kuru "jebkurš strīds starp Parlamentu [..] un līgumslēdzēju uzņēmumu saistībā ar šo līgumu, par kuru nevar panākt izlīgumu, tiek izskatīts Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā saskaņā ar EKL 255. panta 1. punktu", varēja būt par pamatu Vispārējās tiesas vai Tiesas kompetencei izskatīt prasību konstatēt faktu strīdā starp Parlamentu un prasītāju par līguma spēkā esamību, piemērošanu vai interpretāciju (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 26. februāris, *Planet*/Komisija, C-564/13 P, EU:C:2015:124, 26. punkts).

66 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir jānoraida kā acīmredzami juridiski nepamatota un Parlamenta prasījumi, kas izvirzīti atzīšanas prasības nolūkā, arī ir jānoraida, jo Vispārējai tiesai acīmredzami nav kompetences to izskatīt, bez nepieciešamības turpināt tiesvedību.

Par tiesāšanās izdevumiem

67 Saskaņā ar Reglamenta 134. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

68 Tā kā šajā lietā prasītājai spriedums būtībā ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Parlamenta prasījumiem.

69 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

70 Tātad Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (otrā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību noraidīt;

2) Parlamenta iesniegtos apsvērumus saistībā ar prasību konstatēt faktu noraidīt;

***3) EDF Luminus* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati, kā arī atlīdzina Parlamenta tiesāšanās izdevumus;**

4) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Luksemburgā, 2016. gada 13. septembrī

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
M. E. Martins Ribeiro